

Sygn. akt V Ca 110/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Magdalena Kocój
Sędzia:	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSR del. do SO Piotr Osowy
Protokolant:	Tomasz Kluz

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2017r. w Rzeszowie
na rozprawie
sprawy z powództwa M. B.
przeciwko (...) S.A.w W.
o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego
od wyroku Sądu Rejonowego w Strzyżowie

z dnia 28 listopada 2016 r., sygn. akt I C 118/16

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Adam Simoni SSO Magdalena Kocój SSR del. do SO Piotr Osowy

Sygn. akt V Ca 110/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 września 2017r.

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2016r., sygn. akt I C 118/16, Sąd Rejonowy w Strzyżowie zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. B. kwotę 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lutego 2015r. do dnia zapłaty (pkt I), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II), nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Strzyżowie kwotę 572,44 zł tytułem uzupełniania brakującego wynagrodzenia biegłych (pkt III), zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.300 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania (pkt IV).

Powyższy wyrok został wydany w oparciu o ustalenia i ocenę prawną szczegółowo przedstawione w jego uzasadnieniu (k. 184-189).

W szczególności Sąd Rejonowy wskazał, że nie budzi wątpliwości w niniejszej sprawie – wobec przedstawionych przez strony dokumentów oraz przyznania tego faktu przez pozwanego, że powódka w wyniku nieprawidłowo wykonanego zabiegu operacyjnego w dniu 11 lipca 2008r. w Szpitalu Miejskim w R. doznała szkody. Szkada ta polegała na powstaniu utrwalonej deformacji koślawej kolana lewego, która spowodowała u powódki dolegliwości bólowe, trudności z chodzeniem i zginaniem kolana. Dopiero w 2013r. powódka przebyła zabieg naprawczy, polegający na osteotomii korekcyjnej piszczeli dewalgizującej, ustabilizowaniu odłamów kostnych przy pomocy implantów. W 2014r. powódka przebyła kolejny zabieg, polegający na usunięciu implantu po osteotomii. Nieprawidłowe wykonanie zabiegu operacyjnego w dniu 11 lipca 2008r. wydłużyło okres niesprawności powódki i czas leczenia, który trwał 6 lat. W ocenie Sądu Rejonowego adekwatną sumą zadośćuczynienia pieniężnego dla powódki byłaby kwota 40.000 zł, przy czym biorąc pod uwagę kwotę otrzymaną już przez powódkę od ubezpieczyciela, zasądzeniu w niniejszym postępowaniu podlegała kwota 20.000 zł.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwany zarzucił naruszenie:

a) art. 415 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pozwany ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za krzywdę powódki w związku z urazem, którego doznała w dniu 10 lipca 2008r. i leczeniem w Samodzielnym Publicznym Zespole Opieki Zdrowotnej nr(...) w R., mimo zajęcia w toku procesu przez pozwanego stanowiska, że kwestionuje odpowiedzialność pozwanego w niniejszej sprawie co do zasady i wnosi o oddalenie powództwa oraz braku przeprowadzenia dowodów na okoliczność winy SP ZOZ nr (...) w R., ubezpieczonego u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej,

b) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c., art. 286 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu mającego dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy istotne znaczenie, a to dowodu z opinii uzupełniającej biegłego lek. med. W. P. na okoliczność ustalenia, czy aktualny stan zdrowia powódki wynika z urazu, którego doznała powódka w dniu 10 lipca 2008r. i powikłania leczenia powódki oraz leczenia operacyjnego bezpośrednio po urazie oraz czy leczenie pooperacyjne powódki było prowadzone prawidłowo, zgodnie z zasadami sztuki lekarskiej, co w konsekwencji wpłynęło na brak możliwości ustalenia zawnionego działania (zaniechania) SP ZOZ nr (...) w R., ubezpieczonego u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej

- które to uchybienia skutkują nierozpoznaniami przez Sąd istoty sprawy poprzez nieustalenie wszystkich koniecznych przesłanek odpowiedzialności deliktowej SP ZOZ nr (...) w R. tj. brakiem ustalenia czy stan zdrowia powódki, związany z deformacją koślawą stawu kolanowego lewego, jego niestabilność oraz niewydolność chodu jest skutkiem zawnionego działania SP ZOZ nr (...) w R., ubezpieczonego u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ewentualnie pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, uzupełnienie postępowania dowodowego i dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego lek. med. W. P. na okoliczność ustalenia, czy powikłania pooperacyjne powódki są skutkiem zawnionego działania (zaniechania) Samodzielnego Publicznego ZOZ nr (...)w R., a także o zasądzenie kosztów procesu za I instancję zgodnie z wynikiem procesu. Ponadto pozwany wniósł o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu za II instancję według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie można Sądowi I instancji zarzucić nierozpoznania istoty sprawy, które uzasadniałoby uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wbrew zarzutowi pozwanego w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. i art. 286 k.p.c. przez oddalenie wniosku dowodowego pozwanego zawartego w piśmie procesowym z dnia 1 września 2016r. W chwili złożenia przez pozwanego wniosku o przeprowadzenie dodatkowego dowodu z opinii biegłego W. P. wyjaśnione były istotne okoliczności sprawy. Prawdłowo w okolicznościach przedmiotowej sprawy Sąd I instancji za bezzasadny oraz spóźniony uznał dowód zgłoszony przez pozwanego pismem z dnia 1 września 2016r. Według art. 217 § 2 k.p.c. pominięciu podlegają twierdzenia i dowody, które są spóźnione. Za spóźnione twierdzenia i dowody należy uznać takie, które są powoływane później niż powinny być powołane z punktu widzenia wymagań wynikających ze spoczywającego na stronach ciężaru wspierania postępowania (art. 6 § 2 k.p.c.). O spóźnieniu się strony z powołaniem twierdzenia faktycznego lub dowodu można mówić wtedy, gdy wcześniej istniała już obiektywnie rozumiana możliwość i potrzeba powołania twierdzenia lub dowodu, a strona wbrew spoczywającemu na niej ciężarowi wspierania postępowania tego nie uczyniła, lecz próbuje to uczynić obecnie, tj. później, niż było to konieczne. Mechanizm koncentracyjny ustanowiony w art. 217 § 2, a także w art. 207 § 6 k.p.c. nie jest zatem oparty na ustanowieniu określonej chwili lub fazy postępowania, do której lub w której dopuszczalne jest powoływanie twierdzeń i dowodów, lecz zakłada każdorazowo konieczność oceny przez sąd – ze względu na istniejącą w postępowaniu sytuację procesową – czy twierdzenie lub dowód powinny być i mogły zostać powołane wcześniej, czy też nie. O tym, czy strona powinna była powołać twierdzenie lub dowód już wcześniej, decyduje to, czy twierdzenie to lub dowód pozostają w logicznym związku z uzasadnieniem jej żądania lub jej obroną przed żądaniem przeciwnika bądź twierdzeniami lub dowodami przez nią wcześniej powołanymi. Niezbędne jest zatem odniesienie do naturalnej dynamiki postępowania i jego rozwoju oraz uwzględnienie łączności twierdzeń i dowodów wcześniej prezentowanych z twierdzeniami lub dowodami prezentowanymi później. W razie stwierdzenia takiej łączności należy przyjąć, że określone twierdzenie lub dowód należało powołać wcześniej, wobec czego ich powołanie obecnie, a więc później niż to było konieczne, jest już spóźnione. Należy podkreślić, że ocena, czy twierdzenie lub dowód są spóźnione, należy do sądu i powinna być dokonywana przy uwzględnieniu okoliczności sprawy. Skoro pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał i przyjął swoją odpowiedzialność za skutki nieprawidłowo wykonanego powódce w dniu 11 lipca 2008r. w Szpitalu Miejskim w R. zabiegu operacyjnego kończyny lewej dolnej i wypłacił powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 20.000 zł, a następnie w odpowiedzi na pozew nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, a jedynie co do wysokości, to za spóźniony należy uznać wniosek dowodowy pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego lek. med. W. P. na okoliczność ustalenia, czy aktualny stan zdrowia powódki wynika z urazu, którego doznała powódka w dniu 10 lipca 2008r. i powikłania leczenia powódki oraz leczenia operacyjnego bezpośrednio po urazie oraz czy leczenie pooperacyjne powódki było prowadzone prawidłowo, zgodnie z zasadami sztuki lekarskiej zgłoszony w piśmie z dnia 1 września 2016r. Należy podkreślić, że pozwany ubezpieczyciel przejął odpowiedzialność Szpitala Miejskiego w R. przyjmując za bezsporny fakt wadliwości zabiegu operacyjnego, wykonanego powódce w dniu 11 lipca 2008r., a impulsem do zakwestionowania przez pozwanego swojej odpowiedzialności co do zasady stało się wyrażenie przez biegłego lek. med. W. P. w opinii z dnia 30 marca 2016r., że „nie znajduje nieprawidłowości w przebiegu leczenia operacyjnego bezpośrednio po urazie oraz leczenia pooperacyjnego”. Należy zauważyć, że biegły sądowy W. P. wypowiadając się w powyższy sposób przekroczył zakres tezy dowodowej określonej przez Sąd Rejonowy w Strzyżowie. Pozwany nie wniósł zarzutów do tej opinii. Na skutek zaś wniesienia przez powódkę zarzutów do opinii biegłego W. P., biegły ten w opinii uzupełniającej z dnia 14 lipca 2016r. jednoznacznie przyznał, że zajmując stanowisko w zakresie nieprawidłowości leczenia przekroczył zakres tezy dowodowej określonej mu przez Sąd I instancji. Pozwany natomiast dopiero w piśmie procesowym z dnia 1 września 2016r., po otrzymaniu uzupełniającej opinii biegłego, zakwestionował swoją odpowiedzialność co do zasady i wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej tego biegłego. Przy uwzględnieniu wskazanych powyżej okoliczności sprawy twierdzenie o braku odpowiedzialności pozwanego co do zasady za skutki zabiegu operacyjnego wykonanego

powódce w dniu 11 lipca 2008r. w Szpitalu Miejskim w R. oraz dowód na powyższą okoliczność należało uznać za spóźnione, jak uczynił to Sąd I instancji.

Ustalona przez Sąd I instancji kwota zadośćuczynienia przyznanego powódce jawi się jako odpowiednia w świetle art. 445 § 1 k.c. biorąc pod uwagę rozmiar cierpień jakich doznała powódka określony na podstawie prawidłowo zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy, a także mając na względzie, że ingerencja Sądu II instancji na płaszczyźnie wysokości zadośćuczynienia zasądzonego przez sąd pierwszej instancji jest możliwa dopiero wtedy, gdy sąd pominię jakieś istotne okoliczności wpływające na szacowanie odpowiedniego zadośćuczynienia lub nie nada im takiego należytego znaczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku orzeczono o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c. i § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 461 ze zm.).